

Sygn. akt IV CSK 191/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
przy uczestnictwie Parafii [...] w O.

o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt IX Ca 579/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 20 listopada 2014 r. skarżąca E. Spółka Akcyjna z siedzibą w G. Oddział w O. powołała się na przesłanki, o których mowa w 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne przejawiające się w konieczności odpowiedzi na pytanie czy domniemanie dobrej wiary w postępowaniu o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu może być obalone bez przeprowadzenia przeciwdowodu i czy sąd ustalając złą wiarę może nie wskazać dowodu na podstawie którego dokonał obalenia odmieniania dobrej wiary? Ponadto podała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przepisu art. 7 k.c.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.).

Skarżąca nie spełniła powyższych wymagań ponieważ przedstawione przez nią zagadnienie prawne nie ma waloru nowości. Problematyka wskazana w skardze kasacyjnej była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2008 r., II CSK 344/08, niepubl., z dnia 2 kwietnia 2009 r., IV CSK 505/08, niepubl., z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 400/08, niepubl., z dnia 3 kwietnia, II CSK 470/08, niepubl. oraz z dnia 6 października 2010 r., II CSK 156/10, niepubl.). Skarżąca nie przedstawiła nowych argumentów uzasadniających potrzebę ponownej analizy tych zagadnień.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że „oczywista” zasadność skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05 a także postanowienia z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.).

Analiza skargi kasacyjnej wskazuje, że skarżąca nie wykazała tak rozumianej, widocznej *prima facie*, zasadności skargi kasacyjnej.

Trzeba także zwrócić uwagę, że jeżeli strona skarżąca powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, to nie powinna w ramach naruszenia tych samych przepisów twierdzić jednocześnie, iż ujawniło się istotne zagadnienie prawne albo

istnieje potrzeba wykładni tych przepisów ze względu na istnienie poważnych wątpliwości lub wywoływanie rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08, niepubl.).

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 99 w zw. z art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 7 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 490).